

мѣриха. Той бѣ излѣзълъ. Другитѣ сватбари седнаха да се веселятъ, а старецътъ си отиде право въ дома. Сетнѣ той отвори вратата на Козетината стая и влѣзе вътрѣ. Тя вече бѣше праздна. Тука той разгледа всичкитѣ нѣща на Козета и му стана много мило и мжно. Върна се пакъ въ стаята си. До кревата му имаше едно „сандъче“. Извади ключъ и отвори сандъчето. Бръкна вътрѣ и почна да изважда едно по едно малкитѣ дрешки, съ които прѣди десетъ години бѣ облѣкълъ Козета въ кръчмата на Текардие. Тука бѣха обувкитѣ ѝ, чорапчетата, прѣстилката, фанелкитѣ и др. Старецътъ бавно и съ набръчкано чело ги нареди по кревата си. Редѣше и мислѣше: то бѣ Коледа, студено бѣ; тя треперѣше въ дрипитѣ си. Ржцѣтъ и нозѣтъ ѝ бѣха изранени, зачервени отъ студъ и кални. Синитѣ дѣмги лицаха по челото ѝ отъ камшика на Тенардиерица... Сега тя е едра, пълна, хубавица... Старецътъ се тръшна на кревата и почна да плаче.

XV. Изповѣдта.

Цѣла нощъ старецътъ не мигна. На другия денъ, той отиде въ кжщата на младоженцитѣ. Почука и каза на слугата да повикать Мариуса. Този, щомъ се научи, излѣзе отъ кжщи съ издигната глава, усмихнатъ, гордо и тържествено извика:

— Вие ли сте „тате“! Вие идете твърдѣ рано. Козета още спи.

Старецътъ не обичаше отъ по-рано Мариуса, дѣто му задира другарчето, но сега слѣдъ свадбата, като му каза „тате“, стана му драго.

— Защо снощи не стояхте на трапезата? го запита Мариусъ. Ние много приказвахме за васъ.